

Wymuszenie rozbójnicze

Przestępstwo określone w art. 282 Kodeksu karnego z 1997 r. – wymuszenie rozboju, jest równoznaczne ze zbrodnią opisaną w art. 211 Kodeksu karnego z 1969 roku.

Art. 282 kk: Kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przemocą, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie, zmusza inną osobę do rozporządzania majątkiem własnym lub cudzym albo do zaprzestania działalności gospodarczej, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat trzech. [1]

Wymuszenia rabunkowe to trzecie przestępstwo przeciwko mieniu zaliczane do tzw. Zbrodni rabunkowych. Ta zbrodnia jest najbardziej podobna do napadu z bronią w rękę. Wspólną cechą tych przestępstw jest atak na osobę połączony z zamachem na mienie. Przestępstwo wymuszenia rabunku różni się od rozboju w kilku elementach. Po pierwsze, rozbój ma wąsko zdefiniowany przedmiot ochrony, jakim jest jedynie prawo do majątku ruchomego, a w przypadku wyłudzenia mienia chronione są wszelkie formy mienia oraz wolność działalności gospodarczej. Po drugie, rabunek polega na równoczesnym, z zastosowaniem środków przymusu, zajęciu mienia przez sprawcę, gdzie wymuszenie charakteryzuje się nie tyle uzyskaniem władzy nad mieniem, ile zmuszeniem ofiar do późniejszego rozporządzania mieniem w rezultacie działań sprawcy. Po trzecie, rozbój wymuszony ma nieco węższą definicję działań sprawcy w stosunku do właściciela nieruchomości, gdyż nie obejmuje zachowań polegających na utracie przytomności lub bezradności człowieka podczas ataku. [2]

Jednak w przypadku wymuszenia sprawca może użyć przemocy pośredniej w postaci groźby gwałtownego zamachu na mienie w celu wywarcia takiego wpływu na osobę.

Sztuka. 282 Kodeksu karnego chroni przed wyłudzeniem mienia,

posiadania oraz innych praw majątkowych i odpowiedzialnych określonego podmiotu do nietykalności majątkowej i fizycznej oraz wolności, zdrowia, życia ludzkiego i swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Podmiotem rozboju jest osoba, której sprawca powoduje zbycie mieniem dla siebie i mieniem lub osoba, której sprawca doprowadzi do zaprzestania działalności gospodarczej.

Przez mienie będące przedmiotem ochrony na tego rodzaju czyn zabroniony należy rozumieć wszelkie prawa majątkowe, prawa rzeczowe lub obligacyjne, w tym usługi, pożytki, pożytki i pożytki, które są własnością danego podmiotu. Pojęcie własności pojawia się w elementach tego przestępstwa jako zbiorcza nazwa wszystkich subiektywnych praw majątkowych, absolutnych i względnych, zarówno cywilnych, jak i innych. [3]

Przestępstwo z artykułu 282 Kodeksu karnego, podobnie jak rozbój, jest przestępstwem powszechnym. Każda agencja odpowiedzialna za przestępstwo może to zrobić.

Sztuka. 282 Kodeksu karnego szczegółowo wymienia podejście sprawcy. Polega ona na przekonaniu innej osoby do sprzedaży mienia lub zaprzestania działalności związanej z przemocą, przetrwaniem, zdrowiem lub obrażeniami ciała.

Przemoc, znak rozpoznawczy sztuki. 282 kk ma szerszy zakres niż przemoc w rozumieniu art. 280 kk, dotyczy to zarówno użycia przemocy wobec osoby, jak i mienia. Jednocześnie prowadzić – fakt w rozumieniu art. 282 kk można stwierdzić, jeżeli sprawca dopuści się któregokolwiek z zachowań określonych w tym przepisie. Ponieważ wszelkie środki zmierzające do osiągnięcia określonego rezultatu są brutalne, a celem jest wpłynięcie na psychikę ofiary tak, aby jego wola została odpowiednio ukształtowana, można stwierdzić, że w odniesieniu do przejawów ataku inna osoba może zostać zmuszona do określonego zachowania. [4]

Niebezpieczeństwo eksperymentu dotyczącego życia lub zdrowia

nazywane jest ryzykiem kryminalnym. W związku z omawianym rodzajem czynu zabronionego celem zagrożenia musi być ukształtowanie psychiki zagrożonej istoty w sposób pożądanym przez sprawcę, co wyraża się w określonej decyzji o majątku osoby zagrożonej. Jednocześnie istotne jest, aby groźba wzbudziła u adresata uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, jeśli nie podejmie działań, o które zwrócił się sprawca. [5] Zamach na życie lub zdrowie może być przestępstwem przeciwko życiu lub przestępstwem przeciwko zdrowiu. Zdefiniowane w art. 282, groźba dotyczy również zamachu na mienie pokrzywdzonego lub innej osoby, zwłaszcza najbliższej. Musi być zwiastunem gwałtownego ataku, który podpalił lub wysadził budynek w powietrze, zniszczył lub uszkodził przedmioty (np. Samochody), zatrute było itp. [6] 282 Kodeksu karnego musi być jasne.

Zagrożenie wynikające z artykułu 282 Kodeksu karnego jest znacznie mniejsze niż z artykułu 280 Kodeksu karnego. Nie odnosi się do sprawcy użycia siły w ogóle, ale ma jasno określony charakter. Jest to ogłoszenie zamachu na sprawcę ze szkodą dla jego życia lub zdrowia albo gwałtownego zamachu na mienie, jeżeli sprawca nie sprzeda mienia lub zaprzestanie działalności gospodarczej.

Istotny dla rozróżnienia między nimi w art. 280 kk i art. 282 kk jest moment, w którym sprawca konfiskuje mienie innych osób. Istota wymuszenia rabunkowego polega na tym, że sprawca namawia kogoś innego do sprzedaży swojej własności lub zaprzestania prowadzenia działalności w przyszłości. Z kolei rabunek jest przestępstwem skierowanym zarówno przeciwko osobie, jak i mieniu, a zastosowana w nich przemoc, ryzyko jej natychmiastowego użycia, czy też ryzyko utraty przytomności lub bezradności są jedynie środkiem do własności. Sprawca używa określonych metod wywierania wpływu, aby natychmiast zająć czyjąś własność. Aby ustalić, czy w konkretnym przypadku doszło do rabunku lub wymuszenia, należy najpierw odpowiedzieć na pytanie, jak i jak sprawca przejął mienie. [7]

Szantaż, podobnie jak rabunek, jest przestępstwem materialnym.

Prowadzą one do sprzedaży mienia sprawcy lub wskazanej przez niego osoby albo do zaprzestania wykonywania określonej działalności gospodarczej przez osobę zainteresowaną. Ten z art. 282 ma miejsce tylko wtedy, gdy ofiara, której grozi eksperyment zdrowotny lub życiowy albo gwałtowny atak na minę, posiada majątek. [8]

Przestępstwo wymuszenia rozbójniczego ma dwa punkty wpływu. Pierwsza to osoba, która jest zmuszona przez sprawcę do określonego zamachu, a druga to cecha mająca na celu zrazić pokrzywdzonego lub określony rodzaj działalności pokrzywdzonego, z którego ma on zrezygnować.

Wymuszenie rozbójnicze, podobnie jak rabunek, jest przestępstwem ukierunkowanym. Ze względu na sposób przedstawiania wykonawczych cech przestępstw wymuszeń we wszystkich ich odmianach, należy je popełniać wyłącznie z bezpośrednim zamiarem, a celem sprawcy musi być uzyskanie korzyści dla siebie albo innej osoby.[9]

---

[1] Ustawa z dnia 6.06.1997 r., Dz. U. z dnia 2.08.1997 r., Nr 88, poz. 553 z późniejszymi zmianami.

[2] M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas: Przestępstwa przeciwko mieniu, s. 102.

[3] Tamże, s. 104.

[4] P. Kardas, J. Satko: Przestępstwa przeciwko mieniu, Przegląd problematyki, Orzecznictwo (SN 1918- 2000), Piśmiennictwo, Zakamycze, Kraków, s. 67.

[5] M. Dąbrowska-Kardasa, P. Kardas: Przestępstwa przeciwko mieniu, s. 105.

[6] A. Marek: Komentarz do Kodeksu karnego, Część szczególna, Wydawnictwo Prawnicze Sp. z o.o., Warszawa 2000, s. 307.

[7] M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas: Przepisy przeciwko mieniu, s. 108.

[8] Tamże, s. 109.

[9] A. Marek: Komentarz do Kodeksu karnego, Część szczególna, Wydawnictwo Prawnicze Sp. z o.o., Warszawa 2000, s. 308.

W serwisie dyplom.com.pl prezentujemy obronione prace dyplomowe, które mogą służyć za wzór do napisania własnej pracy - gdyby potrzebowali jeszcze Państwo konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](http://pisanieprac.pl) - fachowa pomoc w pisaniu prac.